

Chương 14

Cuộc sống cấp ba tẻ nhạt hơn nhiều so với tưởng tượng.

Lớp Diệp Sơ là lớp chọn, gánh trên vai trọng trách giữ vững danh tiếng “tỉ lệ học sinh đỗ đại học cao” cho nhà trường nên thầy cô các môn đều cực kì nghiêm khắc với lớp, ngay từ khi khai giảng, không khí học tập trong lớp đã căng thẳng hơn rất nhiều so với các lớp bình thường khác trong trường.

Nhưng cái gì mà chẳng có ngoại lệ, ngay cả trong lớp học xuất sắc nhất cũng có một vài nhân vật khác thường, ví dụ như Lâm Mậu Mậu ngồi cùng bàn với Diệp Sơ chẳng hạn.

Đây chính là một trong những hiện tượng “dị biệt” hiếm có khó tìm.

Cô bạn Lâm Mậu Mậu này cũng thật khác người. Hôm khai giảng, Diệp Sơ cứ lặng người ngồi cùng bàn với mình là một học sinh nam, sau đó trong lúc điểm danh, cô phát hiện mã số học sinh của cô bạn này được xếp trong cột “Nữ”. Thế là cô bèn đi hỏi cô giáo chủ nhiệm xem liệu có phải có nhầm lẫn gì hay không.

Cô giáo chủ nhiệm Trịnh Chi Diễm mới đầu còn khăng khăng khẳng định là không nhầm, nhưng đến khi gặp Lâm Mậu Mậu, bản thân cô Trịnh cũng thấy không ổn, liền nhờ lớp trưởng đi điều tra cho ra đáp án.

Diệp Sơ là một người thẳng thắn, nếu cô giáo bảo cô hỏi thì cô sẽ hỏi, vì thế câu đầu tiên cô nói với người bạn cùng bàn của mình là: “Chào cậu, cho tớ hỏi, cậu là nam hay nữ vậy?”.

Nữ sinh bình thường mà gặp phải tình huống này chắc chắn sẽ trở mặt ngay lập tức, nhưng Lâm Mậu Mậu thì khác, ngược lại cô ấy còn tinh nghịch chớp mắt hỏi lại Diệp Sơ: “Cậu đoán xem?”.

Diệp Sơ suy nghĩ giây lát: “Nam phải không?”.

“Đoán tiếp đi!”

Lúc đó Diệp Sơ mới biết người bạn ngồi cùng bàn này đích thị là con gái.

Diệp Sơ và Lâm Mậu Mậu cứ một người hỏi, một người trả lời như thế, dần dần trở nên thân thiết.

Khi đã thân nhau rồi, Diệp Sơ phát hiện ra cô bạn này thực chất cũng không kì lạ lắm, tuy rằng mặt mũi hay là cách ăn mặc của cô ấy rất trung tính, tính tình cũng phóng khoáng thẳng thắn, nhưng ít ra người trong mộng của cô ấy cũng là con trai. Mặc dù cái kẻ bất hạnh bị cô ấy “ngắm trúng” ấy lại chẳng hề nam tính chút nào.

Nói đến đây, chắc mọi người cũng đã đoán ra người Lâm Mậu Mậu phải lòng là ai rồi nhỉ?

Đúng vậy, chính là bạn Triệu Anh Tuấn của chúng ta.

Chuyện là như thế này.

“Diệp Tử, Diệp Tử.” Giờ nghỉ trưa, Lâm Mậu Mậu bỗng vác bộ mặt bí-mật-quân-sự sán lại gọi Diệp Sơ.

Lúc ấy Diệp Sơ đang làm bài tập, cô ngo ngác ngẩng đầu lên nhìn Lâm Mậu Mậu.

Chỉ thấy Lâm Mậu Mậu đã nhanh nhẹn gấp sách vở trên bàn của Diệp Sơ lại rồi nói: “Đừng làm bài tập nữa, chúng mình tâm sự đi!”

“Tâm... tâm sự á?” Diệp Sơ hơi méo máo: “Nhưng đang nghỉ trưa mà...”

“Nghỉ trưa thì làm sao? Có phải giờ học đâu, hơn nữa cậu lại là lớp trưởng, đương nhiên phải quan tâm đến đời sống tinh thần của các bạn trong lớp chứ.”

Diệp Sơ lặng lẽ quệt mồ hôi: “Cậu muốn tâm sự điều gì?”

“Thực ra cũng không có gì...” Lâm Mậu Mậu nháy mắt tỏ ra bí ẩn rồi bỗng sáp lại thì thào hỏi Diệp Sơ: “Này, cậu có thích anh chàng này không?”

Sao lại đột nhiên hỏi câu này? Diệp Sơ ngo ngác lắc đầu.

“Không à?” Lâm Mậu Mậu có vẻ hơi thất vọng, nhưng rồi nhanh chóng phản chấn lại, nháy mắt với Diệp Sơ: “Nhưng mà tớ lại có người trong lòng đấy, cậu có muốn biết đó là ai không?”

Diệp Sơ thật sự rất muốn lắc đầu đáp: không muốn, nhưng thấy vẻ mặt chờ mong của Lâm Mậu Mậu, cô đành làm trái lương tâm, gật gật đầu.

“Chính là...” Lâm Mậu Mậu liếc về phía sau một cái.

Lúc ấy Triệu Anh Tuấn đang cúi đầu chăm chú làm bài tập bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh. Cậu ấy rùng mình rồi ngẩng lên thì thấy Diệp Sơ và cô bạn ngồi cùng bàn đều đang nhìn về phía mình. Khuôn mặt cậu chàng ửng đỏ, bẽn lẽn mỉm cười với Diệp Sơ.

“Nhìn kìa nhìn kìa, bạn ấy cười với tớ kìa!” Lâm Mậu Mậu có vẻ cực kì phấn khích.

Diệp Sơ không nói gì. Cô vừa định quay lên thì khóe mắt bỗng thoáng thấy cái bóng người cao gầy bên ngoài cửa sổ, con người đen nhánh của người ấy đang nhìn cô chăm chú, tay cậu ta thì chỉ chỉ vào người cô, hung hăng ra hiệu: “Ra đây”.

“Tớ à?” Diệp Sơ ngo ngác chỉ vào chính mình.

Ngoài cửa sổ, Vệ Bắc sốt ruột làm động tác gõ cửa sổ.

Nhằm tránh cho cả lớp bị sợ hãi, cũng để cứu cậu bạn ngồi gần cửa sổ đang sợ đến sắp khóc, Diệp Sơ đành đứng lên, rời khỏi chỗ, hậm hực đi ra ngoài.

“Có chuyện gì sao?” Diệp Sơ hỏi.

Vệ Bắc không trả lời cô, mà lại nhìn vào trong lớp, hỏi: “Kia là thằng nào?” Rất dễ nhận ra, cậu nhóc này tưởng Lâm Mậu Mậu là con trai.

Diệp Sơ thò đầu vào trong lớp nhìn Lâm Mậu Mậu đang đấm đuổi trồng cây si Triệu Anh Tuấn rồi thành thật đáp: “Bạn cùng bàn của tớ”.

“Lâm...” Diệp Sơ ngây người một lúc lâu, lại quên mất tên bạn ấy rồi, cô đành buột miệng: “Lâm A Bảo”.

Vệ Bắc nghe thấy câu trả lời này thì rất vừa lòng, nhưng trên mặt cậu không lộ ra chút cảm xúc nào, lại còn mở miệng nói: “Giờ nghỉ trưa, người ta đều tranh thủ làm bài tập, các cậu lại rảnh rỗi ngồi buôn chuyện, lớp trưởng mà thế?”.

Diệp Sơ cau có: “Rốt cuộc cậu tìm tớ có chuyện gì hả?”

“Chẳng có việc gì cả.” Vệ Bắc dứt tay vào túi quần, ngửa mặt nhìn trời, lầm bầm: “Trời đẹp đấy, ra ngoài đi dạo thôi”.

Nói đoạn, cậu cứ thế kéo tay Diệp Sơ, rồi cứ thế đi.

Đây là sự khác biệt giữa nam và nữ, dù Diệp Sơ có “Thừa Cân” đến mấy thì khi bị Vệ Bắc kéo đi, cô vẫn ngây ra không chống cự được chút nào. Cứ thế, cô dễ dàng bị cậu lôi ra khỏi dãy phòng học, bước vào vườn hoa sau trường.

Vừa hết hè, nắng đầu thu gay gắt, lúc này ngoài mấy nam sinh không sợ phơi nắng đang chơi bóng trên sân thể dục thì sân trường gần như không một bóng người. Cũng may là như thế chứ nếu đúng trúng lúc đông người mà để người ta thấy hai đứa tay trong tay đi trên sân trường thế này, không biết lời đồn đại sẽ lan ra đến mức nào.

Vệ Bắc kéo Diệp Sơ đi vòng qua nhà thể chất, băng qua dãy kí túc xá rồi mới chịu dừng lại. Nơi đây là mạn Bắc của trường học, có một con sông chảy qua tạo thành ranh giới tự nhiên giữa ngôi trường và thế giới bên ngoài.

Diệp Sơ lơ ngơ không hiểu tại sao Vệ Bắc lại dẫn mình đến chỗ này. Cậu cũng chẳng chịu nói gì, trong lòng cô hơi không vui.

“Không có việc gì thì tớ đi đây.” Cô nói.

Vệ Bắc nhanh chân chặn trước mặt cô. Phải công nhận rằng sau một năm không gặp, cậu đã cao hơn rất nhiều, làn da ngăm hơn, cơ thể cường tráng hơn. Cậu đứng chắn trước mặt Diệp Sơ trông hệt như một bức tường lưng lửng.

Con đường phía trước bị cậu chặn, Diệp Sơ đành phải lách người đi vòng, nhưng cô đi một bước thì Vệ Bắc cũng bước theo một bước, nhất quyết chặn cô lại, đã thế vẻ mặt cậu còn thản nhiên như không.

Cứ thế, cậu đi tới chặn mãi khiến cho Diệp Sơ bó tay, cô ngẩng đầu hỏi: “Này, tóm lại là cậu muốn làm gì?”

“Không làm gì cả.” Cậu lắc lắc đáp: “Đi dạo thôi”.

Thế này mà cũng gọi là đi dạo à? Diệp Sơ thờ dãi, dứt khoát đứng im, nhìn thẳng vào mắt cậu, xem cậu muốn thế nào.

Vệ Bắc vốn đang định đùa giỡn, nhưng thấy thái độ bất hợp tác của đối phương, cậu cảm thấy mất hứng. Thế là cậu lại vươn tay ra vò đầu Diệp Sơ. Lúc này cô đã nuôi tóc dài được một năm rồi, mái tóc bị Vệ Bắc vò bồng chốc rối tinh rối mù.

Vệ Bắc hài lòng ngồi xuống, rồi đuổi thẳng người nằm lăn ra bãi cỏ.

Diệp Sơ vô cùng bất đắc dĩ đứng im tại chỗ, vuốt lại đầu tóc bị cậu vò rối. Cô nghĩ bụng, nếu biết trước sẽ phải học cùng trường với cái tên này thì mình đã chẳng nghe lời mẹ mà nuôi tóc dài rồi.

Vệ Bắc nằm trên cỏ một lát, nhìn Diệp Sơ đang sửa sang lại đầu tóc, lát sau, cậu bất chợt mở miệng: “Diệp Thừa Cân, một năm rồi, sao cậu không gầy đi chút nào thế?”

“Liên quan gì đến cậu!” Diệp Sơ trừng mắt nhìn cậu rồi nhấc gót định rời đi.

Mới đi được vài bước, cổ chân Diệp Sơ đã bị túm chặt.

Cậu dùng sức rất mạnh, bàn tay túm lấy cổ chân cô, dễ dàng khiến cô không sao nhúc nhích nổi.

“Diệp Thừa Cân.” Vệ Bắc gọi cô, ánh mặt trời ban trưa rọi thẳng lên mặt cậu, khiến cho cậu bất giác nheo mắt lại. Cậu nói: “Làm bạn gái tôi đi!”